

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: T. D. Q., nar. X, státní příslušnost X
právně zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem
Nekázanka 888/20, Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 22. 11. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2025, č. j. OAM-574/ZA11-HA13-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím ze dne 16. 10. 2025, č. j. OAM-574/ZA11-HA13-2025 bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 31. 12. 2024 tak, že se dle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), mezinárodní ochrana neuděluje. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzenými důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu v ČR, snaha být s rodinou a obava, že v případě návratu do Vietnamu se mu v důsledku odsouzení v ČR za spáchání trestného

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

činu nepodaří najít práci a bude pod kontrolou státních orgánů. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobce nemá žádné politické přesvědčení, ve své vlasti nevyvíjel žádnou politickou aktivitu, nebyl členem politické strany ani skupiny a neměl žádné potíže se státními orgány či bezpečnostními složkami, nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, tudíž nemá důvod pociťovat ve své vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů, žádné takové potíže neuvedl. V zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, v případě návratu mu nehrozí vážná újma formou trestu smrti či popravky. Žalovaný nemá s ohledem na tyto skutečnosti žádný důvod domnívat se, že by se domovská státní moc o žalobce po jeho návratu do vlasti zajímala. Žalovaný proto dospěl k závěru, že skutečnosti uvedené žalobcem ani důvody, jimiž svoji žádost odůvodnil, nezakládají relevantní důvod udělení azylu.

II.

Žaloba

2. Žalobce vytýkal žalovanému zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany s tím, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. jej vykládal naprosto nesprávně a v rozporu se skutečností, v důsledku čehož dospěl ke zcela nesprávnému závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, což se nejostřeji projevilo především ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu. V té souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) s tím, že si je vědom, že se v této souvislosti uplatňuje institut správního uvážení, a na udělení humanitárního azylu nemá žadatel subjektivní právo a soud rozhodnutí přezkoumává pouze v omezeném rozsahu z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, a lze jej udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Povinností správního orgánu je užít volné úvahy, tedy zabývat se všemi hledisky, jež zákon jako premisy takové úvahy stanoví, a opatřit si a provést za tím účelem potřebné důkazní prostředky, vyvodit z nich skutková a právní zjištění a poté volným správním uvážením při respektování smyslu a účelu zákona a zákonem stanovených mezí dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k rozhodnutí. Žalobce se důvodně domnívá, že žalovaný uvedené závěry NSS nerefletoval, neboť z napadeného rozhodnutí nelze dobře vysledovat jeho úvahy a hodnocení ve vztahu k důvodům hodného zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Je proto třeba, aby se žalovaný v dalším řízení s uvedeným náležitě vypořádal a své závěry odůvodnil. Žalobce má zato, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce v rámci správního řízení uvedl, že v ČR chce zůstat, neboť zde má svoji rodinu, především syna, bojí se důsledků svého odsouzení při návratu do Vietnamu a je tak zcela jednoznačně naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu. S ohledem na to, že je žalobce přesvědčen, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, navrhl, aby je soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 5. 12. 2025 žalovaný vyjádřil nesouhlas se žalobními námitkami, neboť postupoval v souladu s právními normami, jimiž je vázán, vycházel z dostatečně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

zjištěného stavu věci a z aktuálních informací nezbytných pro rozhodnutí. Připomněl důvody, pro něž žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Zrekapituloval, že žalobce žádným způsobem neprohlásil proti výsledku posouzení důvodů podání jeho žádosti ve vztahu k § 12 a § 13 zákona o azylu a své výhrady primárně směřuje proti rozhodnutí žalovaného neudělit mu humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. K tom žalovaný uvedl, že tento žalobní bod nemůže obstát, neboť na základě přechodných ustanovení uvedených v části první, článku II bodu 9 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mj. mění zákon o azylu, nelze nově národní humanitární azyl žalobci ani komukoliv jinému udělit, přičemž tato ustanovení se vztahují i na řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. i na předmětné řízení. V souvislosti s posouzením podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14 a § 14b zákona o azylu odkázal na odůvodnění na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí s tím, že důvody pro její udělení shledány nebyly, neboť rodinné vazby žalobce nelze zahrnout pod důvody pro udělení azylu dle zákona o azylu. Napadené rozhodnutí samo o sobě nevylučuje pobyt žalobce na území ČR z rodinných důvodů, jsou-li k tomu tyto důvody prokazatelně dány, avšak tuto otázku je potřeba řešit dle zákona o pobytu cizinců. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Jednání před soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. S ohledem na stanovisko žalobce soud rozhodl při jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Ze správního spisu má soud mimo jiné za prokázané, že dne 19. 5. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce byl dne 24. 10. 2007 odsouzen zdejším soudem k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků pro drogovou trestnou činnost, přičemž dne 1. 9. 2009 bylo rozhodnuto o jeho podmíněném propuštění. Následně byl rozsudkem Městského soudu Praha ze dne 19. 12. 2013 odsouzen rovněž pro drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody ve výměře 12 roků, bylo mu uloženo propadnutí věci či jiné majetkové hodnoty a vyhoštění na dobu neurčitou.
8. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a při pohovoru k této žádosti žalobce ke své osobě uvedl, že o mezinárodní ochranu na území ČR požádal proto, že zde byl odsouzen za spáchání trestného činu, obává se proto, že by se při návratu do Vietnamu nenašel práci a byl by v běžném životě kontrolován, v ČR chce zůstat i kvůli svým dětem, s nimiž je v kontaktu. Má čtyři děti, nejmladšímu synovi je 15 let, je v péči své matky, jež je vdaná za jiného muže. Ostatní děti jsou již zletilé. Nezletilý syn jej v době žalobcova výkonu trestu odnětí svobody asi 2x ročně navštěvoval. Žalobce je rozvedený, bez náboženského vyznání a politického přesvědčení, nevyvíjel žádnou politickou aktivitu ani nebyl členem politické strany či skupiny. Žalobce se léčí se srdcem, před několika měsíci měl infarkt, jiné zdravotní problémy nemá.
9. Žalovaný si jako podklad pro své rozhodnutí vyžádal Informaci MZV ČR č.j. 118728-6-2024-MZV/LPTP ze dne 16. 8. 2024 a č.j. 120016-1/2025-MZV/LPTP ze dne 6. 8. 2025 Možnost dvojího trestního stíhání/odsouzení ve Vietnamu a v ČR, Právní zásada „*ne bis in idem*“, Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Tresty za výrobu a distribuci drog ze dne 26. 8. 2024, Informaci OAMP ze dne 23. 5. 2025
Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv.

10. Dle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění účinném do 11. 6. 2026 „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu. Rodinnému příslušníku podle § 13 odst. 2 azylanta, kterému byl udělen humanitární azyl, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí humanitární azyl za účelem sloučení rodiny; § 13 se použije obdobně.“
11. Podle § 14a odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění účinném do 11. 6. 2026 „Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
 - a) trest smrti nebo poprava,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
12. Jak vyplývá z čl. I. bodu 36 zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky “§ 14 se včetně nadpisu zrušuje.“
13. Dle části patnácté čl. XVX písm. a) uvedeného zákona „Tento zákon nabývá účinnosti dnem 12. 6. 2026 s výjimkou ustanovení čl. I bodů36...., která nabývají účinnosti prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení.“
14. Žalobce namítal nesprávné posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, s odůvodněním, že má zato, že žalovaný dospěl k nesprávným závěrům, pokud jde o splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 a doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Soud má za to, že odůvodnění neudělení těchto forem mezinárodní ochrany je v napadeném rozhodnutí dostatečné, srozumitelné a logické a soud se se závěry žalovaného ztotožnil.
15. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o mezinárodní ochranu, je nezbytné uvést, že toto stíhá žadatele o ni. Po žalovaném se požaduje, aby vhodně kladenými otázkami zjistil, zda jsou žadatelem tvrzené skutečnosti relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany a tvrzení žadatele podle toho posoudil (viz rozsudek NSS ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89). Pokud jde o břemeno důkazní, to je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je primárně povinen žadatel, nicméně správní orgán je současně povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, jež je podporují. V častých případech však správní orgán rozhoduje za důkazní nouze, kdy žadatel ani žalovaný nejsou schopni doložit, či vyvrátit určitá tvrzení nebo skutečnosti žádným přesvědčivým důkazem. Bylo proto na žalobci, aby tvrdil existenci

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konkrétních azylově relevantních důvodů a označil důkazy k jejich prokázání. Z jeho obecného konstatování nelze usoudit, že jeho obavy z možných problémů pramenících z jeho odsouzení na území ČR jsou v případě jeho návratu do země původu důvodné a dosahují intenzity významné pro závěr o existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, a jsou vyvráceny shromážděnými podklady rozhodnutí, z nichž žalovaný vycházel a nemohly proto zpochybnit skutkové závěry žalovaného.

16. Soud k žalobním námitkám uvádí, že se ztotožnil s argumentací obsaženou v napadeném rozhodnutí, kde žalovaný zhodnotil, že žalobcem uvedené skutečnosti svědčí o tom, že žalobce se podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně snažil na území ČR legalizovat svůj pobyt, jelikož nedisponuje žádným jiným pobytovým povolením. Soud stejně jako žalovaný konstatuje, že skutečnost, že si žadatel formou udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.
17. Žalobce dále vyjadřuje obavu z návratu do země svého původu pramenící ze skutečnosti, že byl v ČR opakovaně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro drogovou trestnou činnost. K tomuto si žalovaný obstaral podklady rozhodnutí zabývající se mj. možností dvojího trestního stíhání, konkrétně otázkou, zda může být vietnamský občan ve své vlasti trestně stíhán a případně souzen pro trestný čin, k němuž došlo mimo území Vietnamu a za nějž již byl v ČR pravomocně odsouzen a stanovený trest odnětí vykonal. U těchto podkladů vyplývá, že občan Vietnamu může být v zemi trestně stíhán i pro trestný čin spáchaný v zahraničí, přičemž nelze vyloučit, že v případě zásadního nepoměru mezi možnou trestní sazbou ve Vietnamu a nižším trestem uloženým v zahraničí bude místní prokuratura požadovat dodatečný trest ve Vietnamu, avšak dle vyjádření ostatních členských států EU takové případy nebyly registrovány. Ve Vietnamu je obecná právní zásada „*ne bis in idem*“, tedy že nelze rozhodovat dvakrát o téže věci, dodržována. S ohledem na tuto skutečnost i s přihlédnutím k tomu, že žalobci byl za jeho drogovou trestnou činnost v roce 2013 uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání dvanácti let, má soud zato, že nelze jeho obavu shledávat důvodnou.
18. Sám žalobce uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany a ani nebyl nijak politicky aktivní, nemá žádné náboženské přesvědčení, v zemi původu nečelil žádným problémům ze strany státních orgánů ani soukromých osob. Jeho osobní situace není ničím výjimečná, má zdravotní problémy odpovídající jeho věku, je rozvedený, má čtyři děti, se dvěma se nestýká, ke zletilé dceři žijící na území ČR se nevyjádřil a k 15letému synovi žijícímu na území ČR uvedl pouze, že tento žije se svojí matkou, jež žije s jiným mužem, se synem je v občasném kontaktu. V souvislosti se žádostí žalobce, aby jeho situace byla zohledněna udělením azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce, kdy přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu a dospěl k závěru, že žalobce je dospělou, plně právně způsobilou, práce schopnou a zdravou osobou. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Jak vyplývá ze shora uvedeného, životní situaci žalobce nelze považovat za nikterak mimořádnou, nýbrž zcela běžnou. Zároveň humanitární azyl rozhodně není určen ke zřízení pobytového povolení, k tomuto je primárně určen zákon o pobytu cizinců, v platném znění, kterého mohl žalobce s ohledem na svou životní situaci využít efektivněji.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Uvedené skutečnosti svědčí o tom, že v případě žalobce nebyly v době vydání napadeného rozhodnutí naplněny žádné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaným uvedeně odůvodnění neudělení azylu z humanitárního důvodu, proti němuž žalobce brojí, považuje soud za dostatečné a logické, odrážející zjištěný skutkový stav i obsah tvrzení žalobce, přičemž je na uvážení správního orgánu, zda tento druh azylu udělí či nikoli, přičemž soud pouze přezkoumává, zda bylo rozhodnutí o jeho neudělení řádně zdůvodněno. V daném případě rozhodnutí správního orgánu vyhovělo těmto požadavkům, je přezkoumatelné a je tak v souladu se zákonem.
20. V této souvislosti je zároveň nezbytné uvést, že po vydání žalobou napadeného rozhodnutí vstoupil v platnost zákon č. 314/2025 Sb., kterým se mění mj. zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, přičemž tento ve vztahu k čl. I bodu 36, jímž došlo ke zrušení ust. § 14, nabyl v souladu s čl. XIX bod a) uvedeného zákona účinnosti prvním dnem kalendářního měsíce následujícího po dni jeho vyhlášení, tedy dnem předcházejícím vydání tohoto soudního rozhodnutí. V důsledku toho již nelze udělit humanitární azyl, a to ani v případě, že by soud (hypoteticky) přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí. Již z tohoto důvodu nemohla být uvedená námitka žalobce shledána důvodnou.
21. K námitce žalobce směřující proti neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1,2 písm. d) zákona o azylu soud uvádí, že ani tuto neshledal důvodnou. V žalobě tuto námitku žalobce vznesl, avšak žádným způsobem se k ní dále nevyjádřil a neodůvodnil ji. Ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany byla žalovaným situace žalobce posuzována především z hlediska jeho vyjádření v průběhu správního řízení, a stejně tak s ohledem na absenci žalobní argumentace v této souvislosti postupoval soud. Z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení vyplývá, že neměl v zemi původu žádné problémy se státními orgány ani soukromými osobami, avšak pro případ návratu do země původu pocituje obavy pramenící ze skutečnosti, že byl v ČR odsouzen mj. pro drogový delikt. Konkrétně se obává, že by nenašel práci a byl by v běžném životě kontrolován. K tomu je třeba uvést, že záznam v trestním rejstříku obecně může být komplikací při snaze najít si zaměstnání, což platí nejen ve Vietnamu, ale v kterékoli jiné zemi včetně ČR. Tato skutečnost, stejně tak jako žalobcova obava z případných kontrol v běžném životě, v žádném případě nepředstavuje vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť dle tohoto ustanovení se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení či trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky. Rozhodnutí žalovaného týkající se neudělení doplňkové ochrany žalobci proto soud považuje za odpovídající zjištěnému skutkovému stavu a souladné se zákonem, přičemž žalovaný své závěry dostatečně a logicky odůvodnil.
22. V postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí soud nenalezl nedostatky, které by byly důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, dostatečně zjistil skutkový stav, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, své rozhodnutí řádně odůvodnil a přijaté rozhodnutí zcela odpovídá okolnostem žalobcova případu. Žalovaný se všemi zjištěnými okolnostmi v této věci ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a s jeho závěry se soud ztotožnil.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

23. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, neboť žalobcem uváděné skutečnosti nesvědčí o tom, že by byl v zemi původu vystaven nebezpečí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod či z důvodu rasy, pohlaví, náboženství či jiných důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, ani o tom, že jeho osobní situace zahrnuje okolnosti hodné zvláštního zřetele ani že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Veškeré úvahy žalovaného v tomto směru shledal soud přezkoumatelnými a vycházejícími z provedených důkazů a zjištěných, resp. žalobcem tvrzeným skutečností. Současně si žalovaný pro své závěry obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. 2. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.